Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἐλθὸν πρωΐαν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ἀκμῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ.15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Μαρτίου 1897 Ἔτος 19ον.—Ἀριθ. 14

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 97).

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων, καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀνεγίνωσκε καὶ κατέτασσε παλαιά τινα ἔγγραφα, μεγάλης σπουδαιότητος τὰ πλεῖστα, ὅταν ἐν χαρτίον κιτρινισμένον, μὲ χαρακτῆρας μισοσβυσμένους, ἐκίνησεν ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν του.

Ἦτο ἁπλῆ ἐπιστολή.

— Ἄλβας! κόμης Ἄλβας! ἐψιθύρισεν, ἐξετάζων τὴν ὑπογραφήν. Περίεργον!

Καὶ τὴν ἀνέγνωσεν ἐπανειλημμένως.

Κάποιος ἔκρουσεν ἐλαφρῶς τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου του. Ἀλλ' ὁ κ. Μορανζῆς, βυθισμένος εἰς τὴν μελέτην, δὲν ἤκουσε τὸ πρῶτον κτύπημα καὶ μόλις εἰς τὸ δεύτερον ἀπήντησε, χωρὶς ἄλλως νὰ διακόψῃ τὴν ἐργασίαν του:

— Ἔμπρός!

Ἀμέσως τότε δύο χεῖρες μικραὶ καὶ τρυφεραὶ ἐπετέθησαν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν ᾧ δύο χείλη δροσερὰ ἀπετύπωσαν φίλημα ἐπὶ τοῦ μετώπου του.

Ἀπεμάκρυνε τὰς χεῖρας ἐκείνας ἠρέμα, καὶ ἀνυψώσας τὴν κεφαλήν, εἶδε κάτι ἐλκυστικώτερον βεβαίως ἀπὸ τὰς παλαιὰς κιτρινισμένας σελίδας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν προσηλωμένοι πρὸ πολλῆς ὥρας: τὸ χαριτωμένον προσωπάκι τῆς Λουκίας του.

— Ἄ, σ' εἶσαι, κόρη μου! εἶπε μ' ἔκφρασιν χαρᾶς πατρικῆς, ἀντικαταστήσασαν ἀμέσως τὴν σοβαρότητα μεθ' ἧς ἐνέκυπτεν εἰς τὰ ἔγγραφά του. Ὡραῖα, βλέπω, σέβεσαι τὰς διαταγάς μου! Δὲν σοῦ ἀπηγόρευσα νὰ μὲ διακόπτῃς ὅταν ἐργάζωμαι;... Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο, κύριε Ἀκόλουθε! προσέθεσε, στραφεὶς πρὸς τὸν Ἕκτορα, ὁ ὁποῖος εἶχεν εἰσέλθῃ ὄπισθεν τῆς θυγατρός του.

— Ὤ, μπαμπᾶ! ἀπήντησεν ἡ Λουκία. Ἔχομεν νὰ σας εἴπωμεν κάτι τι πολὺ σπουδαῖον καὶ πολὺ δυσάρεστον!

— Δυσάρεστον; Ναί, φαίνεται ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἕκτορος... Τί συμβαίνει; τί;

— Ὁ Αὐτοκράτωρ... ἐψέλλισεν ἡ Λουκία.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ τί; Λέγε!

— Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπέλυσε τὸν Ἕκτορα!

— Ἀπέλυσε τὸν Ἕκτορα! ἐπανέλαβεν ὁ κ. Μορανζῆς, κατάπληκτος. Μπᾶ! καὶ τί του ἔκαμε;

— Ὤ, τίποτε κακόν, βέβαια! ἀνέκραξεν ἡ Λουκία.

— Ὤ, τὸ πιστεύω! Ἐν τούτοις ὅμως... ἀπελύθη!.. Σὲ ἀπέλυσεν ὁ Αὐτοκράτωρ; προσέθεσεν ἀποταθεὶς πρὸς τὸν Ἕκτορα. Διατί; Τί ἔτρεξε;

— Μὲ διέβαλαν εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα! — Ποῖος;

Ὁ Ἕκτωρ ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς ἀκαταλήπτους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσέβαλεν εἰς τὸ δωμάτιον ὁ πολίτης Δαγκέν.

— Πῶς; τί ἀκούω; τί εἶνε αὐτὰ ποὺ μου λέγει ἡ Δεσποινὶς Σιδωνία; ἤρχισε μὲ τὴν συνήθη του στωμυλίαν. Ἀλήθεια ὁ φίλος μου Ἄλβας δὲν εἶνε πλέον Ἀκόλουθος τοῦ Αὐτοκράτορος;

— Ἔτσι φαίνεται! ἀπήντησεν ὁ κύριος Μορανζῆς.

— Τόσω τὸ καλλίτερον! Ἦτο ἀνάξιον ἑνὸς Γάλλου, νὰ ὑπηρετῇ τὸν Ἄρπαγα!

— Εἶσαι τρελλός, Δαγκέν! ἀπήντησεν ὁ ἀρχειοφύλαξ. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ Ἕκτωρ δὲν συμμερίζεται διόλου τὴν ἰδέαν σου καὶ ὅτι ἀπεναντίας λυπεῖται πολὺ ποῦ ἔχασε τὴν θέσιν του.

— Ὤ, ναί, κύριε Μορανζῆ! πολύ! εἶπεν ὁ Ἕκτωρ, μόλις καὶ μετὰ βίας συγκρατῶν τὰ δάκρυά του.

«Ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν.» (Σ.106, στ. γ')

— Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔμαθα ἀκόμη τί συνέβη ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος Μορανζῆς. Μοῦ εἶπες ὅτι σὲ διέβαλαν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα· ναί· ἀλλὰ τί τῳ εἶπον;

—Ὅτι δὲν τὸν ὑπηρετοῦσα πιστῶς... ὅτι ἔχω φιλίες μὲ τοὺς ἐχθρούς του . . . ὅτι . . .

— Νά τά μας! διέκοψεν ἀποτόμως ὁ πολίτης Δαγκέν. Δὲν σάς το ἔλεγα ἐγώ; Ὁ Φουσέ! ναί, ναί, μάλιστα, ὁ Φουσέ! Μόνος αὐτὸς ἠμποροῦσε νὰ 'πῇ τέτοια πράγματα! Διόλου δύσκολον μάλιστα νὰ εἴπε ὅτι συνωμοτοῦσες καὶ ἐναντίον τοῦ Αὐτοκράτορος! Παντοῦ αὐτὸς βλέπει συνωμοσίας. Ὁ Φουσέ! Ψεύματα; δὲν εἶνε ὁ Φουσέ;

Ὁ Ἕκτωρ δὲν ἀπήντησε.

—Ἐπειδὴ μᾶς εἶδε χθὲς μαζί, ἀλήθεια; ἐξηκολούθησεν ὁ Δαγκέν. Ἔ, πές μου, δὲν εἶνε γι' αὐτό;

Ὁ Ἕκτωρ δὲν ἀπήντησε καὶ πάλιν.

— Βλέπεις λοιπόν; Εἶχα ἄδικον νὰ τον λέγω κατάσκοπον καὶ ραδιοῦργον καὶ παλημάνθρωπον; ἔ; Τὰς χειροτέρας ὕβρεις νὰ του 'πῇ κανείς, πάλιν δὲ θὰ τον λούσῃ ὅπως τοῦ ἀξίζει. Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ ἐκδικηθῇ τὸ παιδί, ἐπειδὴ τὸ εἶδε μαζί μου! Ὁ ἄνανδρος! Ἠξεύρει ἐν τούτοις καλὰ ὅτι ἐγὼ δὲν συνομωτῶ, ὄχι! καὶ ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἀρκετὰ καλὸς πατριώτης, ὥστε νὰ μὴ θέλω νὰ προκαλέσω νέας ταραχὰς καὶ ἐπαναστάσεις! Ἂν καταρῶμαι τὸν Βοναπάρτην, δὲν θὰ 'πῇ ὅτι θέλω καὶ νὰ τὸν ρίψω! Καθιστᾷ τὴν Γαλλίαν μεγάλην, ἔνδοξον καὶ ἰσχυράν· καὶ κανεὶς δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ βλάψῃ αὐτόν, χωρὶς νὰ βλάψῃ καὶ τὴν Γαλλίαν. Ἠμποροῦσε ὅμως νὰ την κάμῃ μεγάλην, ἀλλὰ καὶ νὰ την ἀφήσῃ ἐλευθέραν! Ὤ, ἂν ἤρκειτο μὲ τὸν τίτλον τοῦ στρατηγοῦ καὶ τοῦ ὑπάτου, ἂν δὲν τῳ ἤρχετο ἡ γελοία ἰδέα νὰ γίνῃ Αὐτοκράτωρ, δὲν θὰ εἶχα νὰ εἴπω ἐναντίον του τίποτε!

—Ἐν τούτοις ὅμως, εἶπεν ὁ κύριος Μορανζῆς, ἐκφράζεις τὰ φρονήματά σου κατὰ τρόπον τόσον ζωηρόν, ὥστε ὁ καθένας ἠμποροῦσε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι δὲν περιορίζεσαι μόνον εἰς λόγια! Ἰδού, τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ κατεστράφη ἐξ αἰτίας σου. Τί θέλεις νὰ κάμῃ τώρα;

— Ἀλήθεια λές! ἀνέκραξεν ὁ γηραιὸς δημοκρατικός. Καταραμένη γλῶσσα! Δὲν θὰ σταθῇ καὶ μιὰ φορά;!

— Ποῦ νὰ σταθῇ κατὰ τὸν δρόμο ποὺ της δώσατε, μπάρμπα-Δαγκέν! εἶπε γελῶσα ἡ Λουκία.

—Ὁρίστε ἐκεῖ! ὁρίστε! εἶπεν ὁ Δαγκέν. Δόσε θάρρος 'στὰ παιδιά! . . Ἄ, κατεργαρούλα! φλύαρο λὲς τὸν θεῖόν σου, ἔ; Ἀμὲ σὺ τί εἶσαι;

Ἡ Λουκία ἠτοιμάσθη νὰ ἀντιπαντήσῃ.

—Ἀρκεῖ, παρακαλῶ! εἶπεν ὁ κ. Μορανζῆς. Νὰ μου κάμετε τὴν χάριν νὰ φύγετε ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ με ἀφήσετε μόνον νὰ σκεφθῶ τί πρέπει νὰ γίνῃ.

Ὁ Ἕκτωρ καὶ ἡ Λουκία ἐξῆλθον. Ὁ Δαγκὲν ἔμεινε.

— Πῶς λυποῦμαι! μὰ πῶς λυποῦμαι! εἶπε βηματίζων ἐν ταραχῇ. Νὰ γαπῶ τόσον αὐτὸ τὸ παιδί, νὰ το ἐκτιμῶ, νὰ θέλω τὸ καλόν του καὶ νὰ του κάμω τέτοιο κακό!

— Ἐγὼ σού τα εἶπα τόσες φορές, ἀπήντησεν ὁ φίλος του. Ἡ γλῶσσά σου θά σε καταστρέψῃ. Καλὰ εἶπεν ἡ Λουκία, ἂν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ σού το εἰπῇ κατὰ πρόσωπν. Ἐς ἔδωσες δρόμο τῆς γλώσσης σου, καὶ τώρα ποῦ νὰ σταθῇ! Θὰ τρέχῃ αἰωνίως καὶ θά σε βλάπτῃ αἰωνίως.

Ἂν ἦτον νὰ ἔβλαπτε μόνον ἐμέ, ὑπομονή! Ἀλλὰ νὰ ποῦ βλάπτῃ ἐκείνους που ἀγαπῶ. Δὲν ὑπάρχει ἄρά γε κανένας τρόπος νὰ ἐπανορθώσω τὸ σφάλμα μου; Ἔχω φίλους, οἱ ὁποῖοι . . .

— Ὄχι, σὲ παρακαλῶ, διέκοψεν ὁ ἀρχειοφύλαξ· νὰ μὴν ἀναμιχθῇς διόλου. Τὸ μόνον που ἔχεις νὰ κάμῃς, εἶνε νὰ μὴ φαίνεσαι δημοσίᾳ μαζὶ μὲ τὸν Ἕκτορα. Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ ἄφησέ με μόνον. Θέλω νὰ σκεφθῶ ἂν ὑπάρχῃ κανὲν μέσον σωτηρίας . . .

— Πόσον λυποῦμαι, μὰ πόσον λυποῦμαι! ἐπανέλαβεν ὁ πολίτης Δαγκέν, θλίβων τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχειοφύλακος. Καταραμένη γλῶσσα! Ἂς μου γίνῃ τοὐλάχιστον μάθημα . . .

— Τώρα πλέον πρὸς τί; εἶπεν ὁ κύριος Μορανζῆς ὑπομειδιῶν. Καὶ προπέμψας τὸν φίλον του μέχρι τῆς θύρας, τὴν ἔκλεισεν ὄπισθέν του.

Ἐπανελθών, ἐκάθησε πάλιν πρὸ τοῦ γραφείου του καὶ ἐπανέλαβε τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἐπιστολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν τὸν εἶχε διακόψῃ ἡ εἴσοδος τοῦ Ἕκτορος καὶ τῆς Λουκίας.

— Περίεργος σύμπτωσις! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ὑπάρχει κάποια ἐλπίς, ἀμυδρὰ ἐλπίς, νὰ ἐξευμενισθῇ διὰ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ νὰ παραλάβῃ πάλιν τὸν Ἕκτορα. Τίς οἶδε! Ἀλλέως τὸ μέλλον του εἶνε κατεστραμμένον! Ἀλλ' ἄρά γε ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ θελήσῃ νὰ με δεχθῇ εἰς ἀκρόασιν; Μπᾶ! καὶ τί χάνω ἂν δοκιμάσω;

Καὶ διακόψας τὴν ἐργασίαν του ὁ ὑποδιευθυντὴς τῶν Ἀρχείων, ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς, εἰσῆλθεν εἰς μίαν ἄμαξαν καὶ διηυθύνθη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

[Ἕπεται συνέχεια].

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

20 Μαρτίου.

ΧΑΤΑ τὰς ὡραίας αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀνοίξεως, ὁ κῆπος τοῦ Ζαππείου ἐνεδύθη τὴν νέαν του πρασίνην στολήν, ἑλκύων πρὸς τὰ ἐκεῖ ὅλους τοὺς ἀθηναίους περιπατητάς.

Εἶνε ἀναντιρρήτως τὸ ὡραιότερον τοπεῖον τῶν Ἀθηνῶν ἡ μεγάλη ἐκείνη πλατεῖα, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας κατέχει τὸ Ζάππειον καὶ ἡ ὁποία ἐκτείνεται μὲ ποικίλους καλλωπισμοὺς ἀπὸ τοῦ κήπου τοῦ Ὀρφανίδου, μέχρι τοῦ Σταδίου. Πολλοὶ ἰσχυρίζονται μάλιστα ὅτι ὑπὸ ἔποψιν θέας δυσκόλως θὰ εὕρισκέ τις εἰς ὅλον τὸν κόσμον ἐφάμιλλον τοποθεσίαν. Τὰ μνημεῖα, οἱ λόφοι, τὰ βουνά, ἡ θάλασσα, ὅλα γύρω εἶνε τοποθετημένα οὕτω πῶς, ὥστε τὸ ἓν νὰ μὴ ἀποκρύπτῃ τὸ ἄλλο καὶ νὰ φαίνωνται ἐπίσης ὅλα εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην ἔκτασιν, ἡ ὁποία ὁμοιάζει μᾶλλον μὲ εἰκόνα ζωγράφου, παρὰ μὲ τοπεῖον φυσικόν. Ἂν δὲ προσθέσῃ κανεὶς εἰς τὴν φυσικὴν καλλονὴν καὶ τὸ ἱστορικὸν μεγαλεῖον τῆς τοποθεσίας, ἂν συλλογισθῇ ὅτι ὁ οὐρανὸς ἐκεῖνος μὲ τὰ γλυκύτατα χρώματα εἶνε ὁ φημισμένος ἀττικὸς οὐρανός, ὅτι ἡ γλαυκὴ ἐκείνη θάλασσα ἡ ὁποία φαίνεται ἐν ἀπόπτῳ ὡς ὄνειρον, εἶνε ὁ ἔνδοξος Σαρωνικός· ἂν ἐνθυμηθῇ ὅτι τὸ ἀμφιθέατρον τὸ ὁποῖον λευκάζει ἐκεῖ-πέρα εἶνε τὸ περίφημον Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ὅτι τὸ βουνὸν τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν δύσιν φαίνεται ὡς γιγάντειος σωρὸς μενεξέδων, εἶνε ὁ Ὑμηττὸς τῆς ἰοστεφάνου πόλεως· ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψει του ὅτι τὰ πανάρχαια ἐκεῖνα ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ὑψοῦνται ἀπέναντί του, εἶνε ὁ Ναὸς τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ὅτι ὁ βράχος ἐκεῖνος ὁ κομψὸς καὶ εὔγραμμος, ὁ προσπίπτων μὲ τόσην χάριν ἐπὶ τοῦ πορφυροχρύσου οὐρανοῦ τῆς δύσεως, εἶνε ἡ ἀθάνατος Ἀκρόπολις, — τότε μόνον θὰ ἐννοήσῃ διατί τὸ τοπεῖον αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐσυνειθίσαμεν πλέον νὰ θαυμάζωμεν χωρὶς νὰ μας κάμνῃ πάντοτε τόσην αἴσθησιν, εἶνε μοναδικὸν εἰς ὅλον τὸν κόσμον!

Εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ἔχοντες ἕνα τοιοῦτον περίπατον, μαγνητίζοντα μὲ τὰς καλλονάς του καὶ συγκινοῦντα μὲ τὴν δόξαν του, — εὐτυχεῖς οἱ Ἀθηναῖοι οἱ τρυφῶντες εἰς τὴν θαυμασίαν αὐτὴν εἰκόνα, ἡ ὁποία διηγεῖται εὐγλώττως ὄχι μόνον τὰ μεγαλεῖα τῆς φύσεως ἀλλὰ καὶ τὰ μεγαλεῖα τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐν ᾧ τέρπει τὰς αἰσθήσεις μὲ τὰς ὡραίας της γραμμὰς καὶ τὰ λαμπρά της χρώματα, ἐγκλείει τρόπον τινὰ καὶ τὴν θαυμαστοτέραν σελίδα τῆς ἀρχαίας μας ἱστορίας!

* * *

Χαράσσω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐπανερχόμενος ἐξ ἑνὸς τοιούτου περιπάτου. Ἐξῆλθα ἐνωρίτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους περιπατητὰς καὶ ἀφ' οὗ ἐθαύμασα τὴν εἰκόνα ἀπὸ τὴν εἴσοδον τοῦ Ζαππείου, καὶ ἀφ' οὗ ἐρρέμβασα ἀρκετὰ δόξης ρεμβασμούς, ἀτενίζων τὸ Στάδιον καὶ τὴν Ἀκρόπολιν, λουόμενα ἀπὸ τὰς χρυσᾶς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, — περιεπλανήθην κατόπιν ἀνὰ τὰς πρασιάς, ἀναπνέων τὸν ἀρωματώδη ἀέρα τοῦ βασιλικοῦ κήπου.

Ὁ κῆπος τοῦ Ζαππείου δὲν ἦτο ἔρημος. Ἀπεναντίας προσέδιδεν εἰς αὐτὸν ἀπαράμιλλον χάριν ὁ μικρόκοσμος, τὸν ὁποῖον ἐξένιζε κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἦσαν τὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα εἶχον ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μὲ τὰς παραμάνας των.

Τί χαριτωμένα μπεμπέ! πῶς τὰ ἐκαμάρωσα! Τὰ μικρότερα, καθισμένα εἰς τὰ ἁμαξάκια των, τὰ τροχοφόρα αὐτὰ κρεββατάκια — Εὔδρομα Λίκνα, ὡς θά τα ἐβάπτιζεν ἴσως ὁ Καῖσαρ Κασκαμπέλ, — ἀνέπνεον μ' εὐφροσύνην τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ ἀπελάμβανον τὸν ἥλιον. Ἄλλα ἔσειον τὲς κουδουνίστρες των, ἄλλα ἔσειον μόνον τὰ χεράκια των, ἄλλα ἐτερέτιζαν τὰ ἀκατάληπτα λογάκια των — ἀλλὰ κανὲν δὲν ἔκλαιε, κανὲν δὲν ἐφαίνετο δυσηρεστημένον, μέσα εἰς τὴν γενικὴν ἐκείνην χαράν.

Τὰ μεγαλήτερα πάλιν ἔπαιζαν μαζὶ κατὰ συμπλέγματα, καὶ ἔτρεχαν, καὶ ἐφώναζαν, καὶ ἐγελοῦσαν, καὶ ἐκυλοῦσαν τὰ στεφανάκια των, καὶ ἔσερναν τὰ ἀλογάκια των, καὶ ἐγέμιζαν μὲ χῶμα τὰ μικροσκοπικὰ τεντζεράκια των, ἢ ἐπηδοῦσαν μὲ τὸ σχοινάκι, ὅλῳ χαρὰ καὶ ὀθυμία καὶ κίνησις καὶ ζωηρότης. Καὶ ἐν ᾧ ἐπερνοῦσα ἀπὸ κοντά των, ἐσήκωναν τὰ ματάκια των καὶ μ' ἐκύτταζαν, ὡς ἂν ἐπερίμεναν κανένα γνώριμον καὶ ἔβλεπα ματάκια γαλανὰ καὶ καστανὰ καὶ μαῦρα, ἐστραμμένα πρὸς ἐμέ, ἄλλα μ' ἔκπληξιν, ἄλλα μὲ θάρρος, ἄλλα μὲ χαμόγελον καὶ μὲ γλυκύτητα ἀγγελικήν . . .

Τί χαριτωμένος αὐτὸς ὁ μικρόκοσμος! καὶ πόσον μ' ἐσυγκινοῦσε πού τον ἔβλεπα εἰς ἐκείνην τὴν ἔνδοξον θέσιν! Ὑπὸ τὴν σκιὰν τῆς Ἀκροπόλεως τὰ νήπια τῶν ἀθηναίων μοῦ ἐφαίνοντο πραγματικῶς ὡς ὁ σπόρος ἑνὸς μέλλοντος ἐνδόξου καὶ μεγάλου· θὰ ἔλθῃ ἡμέρα — ἔλεγα, — κατὰ τὴν ὁποίαν τα παιδία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τώρα δὲν ἠξεύρουν οὔτε ποῦ εὑρίσκονται, οὔτε τί εἶνε, θάνδρωθοῦν, καὶ θὰ ἐννοήσουν ὅτι εἶνε ἀπόγονοι μεγάλων, καὶ θὰ μάθουν ὅτι κατοικοῦν εἰς ἔνδοξον γῆν, καὶ θὰ μεγαλουργήσουν!

—

22 Μαρτίου.

Εἰς ἕνα φιλικόν μου σπίτι, μοῦ διηγήθησαν σήμερον τὴν ἑξῆς σκηνήν, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχαν γελάσῃ ἀρκετὰ τὴν προτεραίαν.

Ἕνα ποτῆρι γλυκοῦ εὑρέθη σχεδὸν ὅλον φαγωμένον. Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιὰ δὲν ἤξευρε τίποτε — ὅπως πάντοτε, — καὶ ὁ ἔνοχος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ εὑρεθῇ.

— Σταθῆτε νὰ τον εὕρω ἐγώ! εἶπεν ὁ πατέρας, ἅμα ἦλθε καὶ ἔμαθε τὴν λαίμαργον κλοπήν. Καλέσας τὰ παιδιά, προσέποιήθη μεγάλον τρόμον καὶ ἠρώτησεν: — Ἄχ, παιδιά, μου! πῆτέ μου γρήγορα! ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ φάγῃ ἐκεῖνο τὸ γλυκό; . . . ἔ; . . κανεὶς δὲν το μαρτυρεῖ; . . Ὤ, δυστυχία μου! εἶχα βάλῃ μέσα φαρμάκι γιὰ τοὺς ποντικούς!

Τότε ὁ μικρὸς Νῖκος, κάτωχρος, πιάνει τὴν κοιλιά του καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ:

— Ἕνα γιατρό! γρήγορα ἕνα γιατρό! εἶμαι δηλητηριασμένος!

Ὡς ἰατρὸς ὅμως τῷ ἐχρησίμευσεν ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος μ' ἕνα γερὸν ξυλοκόπημα, τὸν ἰάτρευσε — διὰ παντὸς ἐλπίζω, — ἀπὸ τὴν λαιμαργίαν του.

* * *

Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνωφελὴς ἄνθρωπος ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος ζῇ διὰ νὰ τρώγῃ.

Φ.

Ο ΥΠΟΒΟΛΕΥΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΑΛΕΚΟΣ, ΠΑΥΛΟΣ, μαθηταί.

Ἡ Σκηνὴ εἰς διάδρομον Σχολείου κατὰ τὸ διάλειμμα.

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἔλα, Παῦλε, τί στέκεσαι; Δὲν θὰ κατεβοῦμε 'στὴν αὐλή;

ΠΑΥΛΟΣ (Κρατῶν ἐν βιβλίον ἀνοικτόν.) — Μία στιγμή. Θέλω νὰ περάσω ἀκόμη μιὰ φορὰ τὴν Ἱστορία μου, ἐδῶ ποῦ εἶνε ἡσυχία . . . Δὲν ἠξεύρω σχεδὸν λέξι.

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἀμελέτητος, κατὰ τὸ σύνηθες.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὄχι δά, καϊμένε Ἀλέκο. Μελετῶ . . . μελετῶ . . . ἔχω ὅλη τὴν καλὴ διάθεσι. Μὰ τί νὰ σου κάμω, ἀφ' οὗ δὲν ἠμπορῶ νὰ τα μάθω;

ΑΛΕΚΟΣ. — Νὰ μελετᾷς περισσότερον, νά.

ΠΑΥΛΟΣ. — Μὰ πόσῳ περισσότερο; Ἀφ' οὗ μελετῶ ὅσῳ μελετοῦν καὶ οἱ ἄλλοι; Πταίω ἐγὼ ἂν εἶμαι λιγάκι ξεροκέφαλος; Δὲν μπορῶ πάλιν νὰ θυσιάζω τὸν περίπατό μου καὶ τὰ παιγνίδιά μου καὶ κάθε μου διασκέδασι καὶ νὰ γίνω φθιστικὸς ἀπὸ τὴ μελέτη, γιὰ νὰ πάρω ἕναν καλὸ βαθμό! Τύφλα νἄχῃ! (Ἐξαπτόμενος) Ἀκοῦς ἐκεῖ ποῦ θὰ φάγω τὴ ζωή μου γιὰ τὰ ἑπτὰ καὶ γιὰ τὰ ὀκτὼ τοῦ κυρίου καθηγητοῦ! Οὔφ, βαρέθηκα! Γιαλιὰ καρφιὰ νὰ γίνουν! (Πετᾷ τὸ βιβλίον του μὲ ὀργήν.) Ἔλα! πᾶμε 'στὴν αὐλὴ νὰ πάρωμε λιγάκι ἀέρα. Ἔσκασα! οὔφ! οὔφ! (Φυσᾷ.)

ΑΛΕΚΟΣ (Κυττάζων αὐτὸν μὲ ἀπορίαν.). — Σήκωσε τὸ βιβλίο σου, μήν το χάσῃς.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἂς το χάσω! (Μετά τινα παῦσιν.) Θέλεις νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθεια, Ἀλέκο; Συχάθηκα πειὰ τὰ βιβλία! Δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ βιβλία, ἐτελείωσε! Χαμένος κόπος καὶ χαμένος καιρός . . . ἀφ' οὗ δὲν κατορθόνω νὰ πάρω ἕναν καλὸ βαθμό! Ἀφίνω δὰ ποῦ πταῖς καὶ σὺ λιγάκι . . .

ΑΛΕΚΟΣ (Ἔκπληκτος). — Ἐγώ; ! καὶ τί σου κάνω ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά, ὅλῳ μὲ ἀπογοητεύεις.

ΑΛΕΚΟΣ. — Σὲ ἀπογοητεύω; Καὶ πῶς, παρακαλῶ;

ΠΑΥΛΟΣ. — Νά· χίλιες φορὲς σοῦ εἶπα, ἅμα μ' ἐρωτᾷ ὁ Καθηγητής, νὰ μου ψιθυρίζῃς κάτι τι, καθὼς κάθεσαι ἀπὸ πίσω μου, ἀλλὰ ἐσὺ τσιμουδιά! . . Ἄφωνος ὡς ἰχθύς!

ΑΛΕΚΟΣ. — Ἄ, μὲ αὐτὸ σὲ ἀπογοητεύω;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖται· μὲ κάνεις καὶ πέρνω ὅλῳ κακοὺς βαθμούς.

ΑΛΕΚΟΣ. — Θέλεις δηλαδὴ νὰ σου κάνω τὸν ὑποβολέα . . . . ὅπως εἰς τὸ θέατρο.

ΠΑΥΛΟΣ (Μειδιῶν). — Ἐπάνω-κάτω. Ἐπειτα, μὴ νομίζῃς δὰ ὅτι εἶμαι καὶ τόσῳ ἀμελέτητος, ὥστε, ἂν μου ψιθυρίσῃς καμμιὰ φορὰ Βρέστη, ἢ Πέστη, ἢ Αἴγινα, νὰ σου 'πῶ θυμωμένος: «Μὰ ποιὰν νὰ βρῶ;» ἢ «ποιὰν νὰ 'πῶ;» ἢ «τί ἔγεινες;»

ΑΛΕΚΟΣ (Γελῶν.) — Ὅλῳ 'στὴ Γεωγραφία γίνονται αὐτὰ τὰ λογοπαίγνια.

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὄχι δά, γίνονται καμμιὰ φορὰ καὶ 'στὴ Γραμματική. Μιὰ φορὰ ὁ Διδάσκαλος ἐρωτοῦσε: «Πῶς εἶνε τὸ ἀπαρέμφατον τοῦ εἰμί;» Ὁ ὑποβολεὺς ἀπὸ πίσω: «Εἶναι! . . Εἶναι! . . Εἶναι!» Καὶ ὁ ἐξεταζόμενος ἀπὸ ἐμπρός: «Μὰ τί εἶνε ἐπὶ τέλους! μ' ἔσκασες!»

ΑΛΕΚΟΣ (Γελῶν δυνατώτερα). — Ὄχι δά! σὺ τῶφτειασες αὐτὴ τὴ στιγμή.

ΠΑΥΛΟΣ (Τώρα μόλις σηκώνων τὸ βιβλίον του). — Λόγον τιμῆς, εἶνε γεγονός! . . . Ἀλλὰ σοῦ εἶπα, ἐγὼ δὲν εἶμαι τόσῳ ἀμελής. Κάτι διαβάζω, κάτι ξεύρω . . . ὥστε μὲ μιὰ μικρὰ βοήθεια, εἰμπορεῖ νὰ πάρω κ' ἐγὼ ἕνα βαθμό . . .

ΑΛΕΚΟΣ. — Ποῦ νὰ μή σ' ἀπογοητεύσῃ...

ΠΑΥΛΟΣ. — Ἐννοεῖται! Ἡ μνήμη μου εἶνε λιγάκι ἀδύνατη. Νὰ π.χ. (Ἀνοίγει τὸ βιβλίον του.) Αὐτὸ τὸ μάθημα τῆς Ἱστορίας τὸ ἐδιάβασα δύο φορές . . .

ΑΛΕΚΟΣ (Μὲ ἔκπληξιν προσποιητήν). — Δύο φορές!

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί· σοῦ ὁρκίζομαι! δύο φορές. Καὶ ὅμως δὲν θυμοῦμαι οὔτε λέξι. Μόνον τὸ «Βάσκος δὲ Γάμα» θυμοῦμαι.

ΑΛΕΚΟΣ. — Εἶνε τρεῖς λέξεις· πάλι καλά. . . (Ἀλλάζων τόνον) Ἀμ' ἐγὼ ποὺ διάβασα δέκα-δώδεκα φορὲς αὐτὸ τὸ μάθημα;

ΠΑΥΛΟΣ (Μ' ἔκπληξιν ἀληθινήν).— Δώδεκα φορές! . . Ἄ, θά μου ἦτο ἀπολύτως ἀδύνατον. Ἀπὸ τὴν τρίτη φορὰ θὰ μ' ἔπιανε νύστα . . .

ΑΔΕΚΟΣ.— Ἐκατάλαβα. Ὥστε θέλεις νὰ κάμνουμε θ έ α τ ρ ο. Ἐσὺ θὰ περνᾷς μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ μέρος σου, σὰν τοὺς ἠθοποιούς, καὶ ὕστερα θὰ περιμένῃς ἀπὸ τὸν ὑποβολέα, ἀπὸ ἐμέ. Καὶ ὅταν πρόκειται νὰ παγγείλῃς ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ—ἐνώπιον τοῦ καθηγητοῦ ἤθελα νὰ εἴπω,—θὰ ἐπαναλαμβάνῃς ὅ,τι θά σου ψιθυρίζω ἐγώ.

ΠΑΥΛΟΣ (Μειδιῶν). — Ἐπάνω-κάτω.

ΑΔΕΚΟΣ.— Καὶ ἀντὶ χειροκροτημάτων, θὰ πέρνῃς ἕναν καλὸ βαθμὸ που νὰ μή σε ἀπογοητεύῃ . . . ἔ;

ΠΑΥΛΟΣ.—Βεβαιότατα!

ΑΔΕΚΟΣ.— Μὰ ἐσυλλογίσθης ὅτι αὐτὸν τὸ βαθμὸ θά τον κλέπτῃς ἀπὸ ἐκείνους που μελετοῦν, καὶ πρῶτα-πρῶτα ἀπὸ τὸν ὑποβολέα σου;

ΠΑΥΛΟΣ (Μὲ πικρίαν). — Ἄ, γι' αὐτὸ μοῦ κάνεις τώρα τὸν ἠθικὸ φιλόσοφο! Ὁ ἐγωϊσμός σου δέν σου ἐπιτρέπει νὰ φαινώμεθα ἴσοι. Δὲν θέλεις νά σου κλέπτουν τὸν βαθμόν σου . . .

ΑΔΕΚΟΣ. —Ὄχι, ὄχι γι' αὐτό, διαμαρτύρομαι! Μόνον ἐγωϊστὴς δὲν εἶμαι! Ἐγὼ σοῦ κάμνω ἂν θέλῃς εὐχαρίστως τὸν ὑποβολέα, ἐγὼ σοῦ χαρίζω τὸν βαθμόν μου, ἔστω! Ἀλλὰ δέν μου λές, σὲ παρακαλῶ, τί τον θέλεις αὐτὸν τὸν βαθμόν;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ὡραία ἐρώτησις! Ὅταν ἔχω καλοὺς βαθμοὺς ὅλον τὸν χρόνον, δὲν ἠξεύρεις ὅτι θὰ προβιβασθῶ;

ΑΔΕΚΟΣ.— Καὶ εἰς τί θά σου χρησιμεύσῃ ὁ προβιβασμός;

ΠΑΥΛΟΣ.—Νὰ τά μας! Θὰ τελειώσω τὸ Γυμνάσιον καὶ θὰ πάρω τὸ ἀπολυτήριόν μου!

ΑΔΕΚΟΣ.—Αὐτὸ λοιπὸν σὲ ἐνδιαφέρει! Αὐτὸ νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ πᾶν! Καὶ ἄν, ὅταν θὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δηλαδὴ διὰ τῆς μεθόδου τοῦ ὑποβολέως, ἰδῇς ὅτι δὲν ἠξεύρεις τίποτε; ἂν θὰ ἔχῃς χάσῃ τόσον καιρὸν καὶ τόσα χρήματα, χωρὶς νὰ κάμῃς τίποτε; χωρὶς νὰ μάθῃς γράμματα; Ἂν θὰ γίνεσαι γελοῖος παντοῦ; ἂν θὰναγκάζῃς τοὺς ἄλλους νὰ λέγουν: «Τελειόφοιτος τοῦ Γυμνασίου, φαντασθῆτε!» ἂν δέν σου μείνῃ, παρὰ ἡ λυπηρὰ συναίσθησις ὅτι κατὰ βάθος εἶσαι ἀγράμματος; ὅτι οἱ βαθμοὶ καὶ τὸ ἀπολυτήριον εἶνε μία ἀπάτη; ὅτι δὲν εἶσαι χρήσιμος εἰς τίποτε; ἔ; . . τότε ποῖος θά σου πταίῃ; ὁ ὑποβολεύς σου, ἢ ὁ ἑαυτός σου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Μπρέ! καὶ δέν το ἐσυλλογίσθηκα αὐτὸ ποτέ! (Μένει σκεπτικός.)

ΑΔΕΚΟΣ. — Καὶ ὅμως πρέπει νά το συλλογισθῆς! Πάρε ἕναν καλὸν βαθμόν που δέν σου ἀξίζει. Σού τον χαρίζω. ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἰς τίποτε δέν σου χρησιμεύει. Ἂν οἱ καλοὶ βαθμοὶ εἶχαν τὴν δύναμιν νά σε κάμουν νὰ μάθῃς, τότε μάλιστα! Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ καλοὶ βαθμοὶ σημαίνουν μόνον ὅτι ἔμαθες—καὶ ἂν δὲν ἔμαθες, τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ σέ . . . Ἔ, τί συλλογίζεσαι; θέλεις τώρα νά σου κάμω τὸν ὑποβολέα; (Κτυπᾷ ὁ κώδων.)

ΠΑΥΛΟΣ (Ἔντρομος, συνερχόμενος). — Ὁ κώδων! δυστυχία μου! Δὲν ἔμαθα τίποτε . . . Ἀλέκο μου φίλτατε! (Λαμβάνει τὴν χεῖρά του) Ἂν μὲ βγάλῃ ὁ καθηγητής, ψιθύρισέ μου καμμία λέξι. Σού το ζητῶ διὰ τελευταίαν φοράν. Ἀπὸ αὔριον δὲν θά ἔχω ἀνάγκην ὑποβολέως.

ΑΔΕΚΟΣ.—Μού το ὑπόσχεσαι;

ΠΑΥΛΟΣ. — Ναί! τοῦλάχιστον ὅτι θὰ προσπαθήσω! (Σπεύδουν εἰς τὴν παράδοσιν).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΟΛΟΓΙΑ

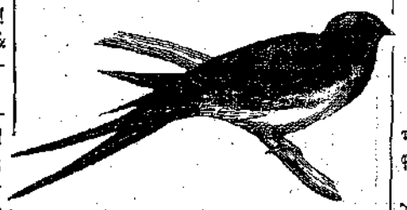

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Τώρα τὴν ἄνοιξι ἔρχεται
τὸ μαῦρο χελιδόνι
καὶ μὲ τἀγαπημένο του
ζευγάρι εὐθὺς σιμώνει
εἰς τὴν παλιά του γειτονιά.

Καὶ μὲ τραγούδι εὐγνώμονο
τὴ στέγη χαιρετοῦνε,
τὸ σπίτι ποῦ ἐμεγάλωσαν . . .
καὶ πρόσχαρα πετοῦνε
'ς τὴν ἀσημένια ποταμιά.

νὰ πάρουν μὲ τὸ ράμφος των
τῆς ἄμμου λιθαράκια,
πηλὸ ἀπὸ τὸν ὄχθο της,
ἀπ' τὸν ἀγρὸ ξυλάκια,
νὰ πλέξουν τεχνικὴ ψωλιά·

κ' ἐκεῖ νὰ ξεγεννήσουνε,
νὰ θρέψουν τά μικρά τους
ὡς που νὰ μεγαλώσουνε
νἀνοίξουν τὰ πτερά τους
εἰς τοὐρανοῦ τὴν ἀγκαλιά!

Κ' εἶνε πουλιὰ γλυκόλαλα,
ὀλόμαυρα συνήθως,
π' ἔχουν πλατὺ τὸ στόμα των
λευκόχρωμο τὸ στῆθος,
σὰν τὸ ψαλίδι τὴν οὐρά.

Καὶ μὲ πτερὰ στενόμακρα
ἀκούραστα ὅλη 'μέρα
πετοῦνε καὶ ζυγίζονται
'ς τὸν γαλανὸν αἰθέρα,
κ' ἔντομα τρώγουν βλαβερά.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΙΣΧΥΣ ΚΑΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑ

Πλούσιός τις γεωκτήμων, βλέκων τὰ δάση του καταστρεφόμενα ἀπὸ τὰ θηρία, διέταξε νὰ κατασκευάσουν μίαν μεγάλην παγίδα, διὰ νὰ συλλαμβάνωνται καὶ νἀποθνήσκουν ἐκεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Ἔσκαψαν λοιπὸν ἕνα λάκκον βαθύν, τὸν ὁποῖον ἐσκέπασαν μὲ κλάδους δένδρων. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἔπεσαν εἰς τὴν παγίδα μία ἄρκτος, ἕνας λύκος, μία ἀλώπηξ καὶ ἕνας λαγώς.

Ἔμειναν ἐκεῖ μέσα μίαν ἡμέραν, δύο ἡμέρας, τρεῖς ἡμέρας. Τὴν τετάρτην ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ εἶπε;

— Κάποιος ἀπὸ ἡμᾶς πρέπει νὰ θυσιασθῇ. Ἂν δὲν φάγωμεν τὸν νεώτερον, ἐξάπαντος θἀποθάνωμεν ὅλοι μας ἀπὸ τὴν πεῖναν.

Τρέμων ὁ λαγὼς εἶπεν:

—Ἐγὼ εἶμαι ἑκατὸν εἴκοσι ἐτῶν!

Καὶ ἡ ἀλώπηξ:

—Ἐγὼ εἶμαι πενῆντα!

Καὶ ὁ λύκος:

—Ἐγὼ εἶμαι σαράντα!

Ἡ δὲ ἄρκτος:

—Κ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀκόμη ἑνὸς ἔτους. Ὅποιος θέλῃ, ἂς ὁρίσῃ νὰ με φάγῃ.

Τὰ ζῷα ἔκαμαν συμβούλιον καὶ ἔφαγαν . . . τὸν λαγών· διότι ἦτο ὁ ἀσθενέστερος καὶ δὲν ἠδύνατο νἀντισταθῇ!

—

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἕνα μόνον ἄτακτο παιδὶ ἀρκεῖ διὰ νὰ μεταβάλῃ τὴν οἰκίαν εἰς Πανδαιμόνιον.

Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιὰ εἶνε τρόπον τινὰ ἡ σημαία τῆς Ἀνθηρᾶς Ἀνοίξεως.

Καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν γίνονται διακρίσεις. Ἂν ἐρωτήσωμεν τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, θά μας εἴπῃ ὅτι ἐν ᾧ π.χ. ἡ πτωχὴ Γῆ εἶνε μονοσέληνος, ὁ Κρόνος εἶνε Ὀκτασέληνος.

Στοχάζομαι ὅτι καὶ τὸ ὡραιότερον ἄρωμα ἂν εἶχεν ἡ Τσουκνίδα, κανεὶς δὲν θὰ συγκατατίθετο νά την μυρίσῃ. Ὁ ἐστὶ μεθερμηνευόμενον: Τὰ διανοητικὰ προτερήματα χωρὶς εὐγένειαν ἤθους καὶ χαρακτῆρος καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον ἀπροσπέλαστον.

«Μὴ νομίσετε ὅτι καὶ ἡ ψυχή μου εἶνε μαύρη, ὅπως τὸ πρόσωπόν μου» ἔλεγε μίαν φοράν ἕνας ἀγαθότατος μαῦρος. Καὶ εἶπα: Ἰδοὺ πραγματικῶς ἕνας Ἀράπης . . . Κάταστρος.

ΖΩΝΤΑΝΗ ΧΑΛΚΟΜΑΝΙΑ

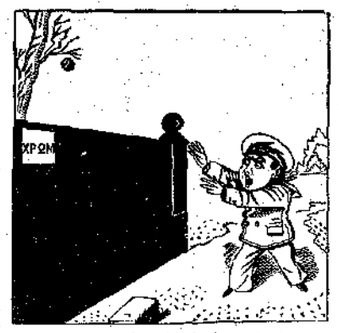

Ἄ! πάει τὸ τάπι μου!

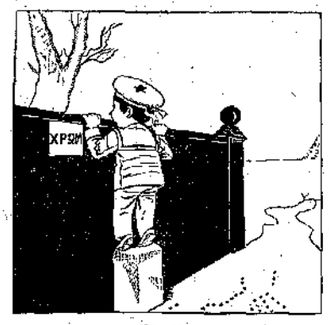

Τὸ βλέπω,—μὰ πῶς νά το πιάσω;

Ὤ, μητέρα! . . ἐμαύρισα! . .

—Βρὲ παλιόπαιδο! τί εἶνε αὐτά;
—Δὲν ἤξευρα, μητέρα, πῶς τὸ χρῶμα ἦταν φρέσκο . . .

— Καὶ δὲν ἔβλεπες τὴν ἐπιγραφή; ἔ; Ἔλα ἐδῶ τώρα νά σου δείξω, νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς . . .

—Πωπώ! Πάει καὶ τὸ δικό μου φόρεμα. Ἐβγῆκες ὁλόκληρος ἐπάνω, σὰν νὰ ἦσουν χαλκομανία!

Η ΑΣΠΡΟΥΛΑ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΙΔΑΣ]

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 101)

ΙΓ'.

«Ἠρχίσαμεν πάλιν τὴν συνειθισμένην μας ζωήν. Τώρα ἤμουν πλέον εὐχαριστημένη ἀφότου εἶδα ὅτι ἡ μητέρα μου ἐξακολουθοῦσε νὰ μ' ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἐζήλευα πού την ἔβλεπα νὰ περιποιῆται τὸ ἀδελφάκι μου περισσότερον ἀπὸ ἐμέ.

«Ἡ καϊμένη ἡ κυρία Μίλχ! Ἀλήθεια, τί περίεργον πρᾶγμα! Ἐν ᾧ οἱ πελάται δέν της ἔλειπαν ποτέ, ἐκείνη ἦτο τώρα μελαγχολική, λυπημένη, σκεπτική . . . Καὶ ὁ Ἰωσήφ, ὁ βοσκός μας, τὸ ἴδιο. Καμμιὰ φορὰ ἔβλεπα μελαγχολικὰ καὶ τὰ κοριτσάκια τῆς κυρίας Μίλχ. Μόνον τὸ μπεμπέ της ἦτο πάντοτε χαρούμενον καὶ ἐφώναζε καὶ ἐσήκωνε τὰ χεράκια του, ὅταν ἔβλεπε τοὺς πελαργοὺς πού το εἶχαν φέρῃ.

«Κ' ἐγὼ ἤμουν χαρούμενη. Ὁ Φρὶτς καὶ ἡ Μίννα ἤρχοντο κάθε ἡμέραν καὶ ἐπαίζαμεν, ἐνῷ ἡ μάμμη των ἔπλεκεν ἢ ἐκεντοῦσε, καθημένη ὑπὸ σκιάν.

«Μίαν ἡμέραν παρετήρησα ὅτι τὰ ματάκια των ἦσαν κατακόκκινα, ὡς ἐὰν εἶχαν κλαύσῃ πολύ. Μοῦ ἔκαμαν περισσότερα χάδια τοῦ συνήθους, καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ χωρισθῶμεν, μὲ ἀγκάλιασαν σφιγκτὰ-σφιγκτὰ καὶ μ' ἐφίλησαν πολλὲς πολλὲς φορές. Καὶ ἅμα ἐξεκίνησαν διὰ νὰ φύγουν, πάλιν ἐπέστρεψαν καὶ μ' ἐξαναφίλησαν, ὡς νὰ μή τους ἔκαμνε καρδιὰ νὰ μ' ἀφήσουν.

«Τὴν ἄλλην ἡμέραν δὲν ἦλθαν, οὔτε τὴν ἄλλην, οὔτε τὴν ἄλλην . . . Ἤκουσα τὴν κυρίαν Μίλχ νὰ λέγῃ ὅτι ἔφυγαν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἡ λύπη μου ἦτο τόσῳ μεγάλη, ὥστε δὲν ἔφαγα τίποτε ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

«Εἶχε περάσῃ σχεδὸν ἕνας μῆνας ἀφότου ἀνεχώρησαν οἱ φίλοι μου, ὅταν μίαν ἡμέραν ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι μία πολὺ ὡραία ἄμαξα μὲ δύο θαυμάσια μαῦρα ἄλογα. Ἔμπρδς ἐκάθητο ὁ ἀμαξηλάτης καὶ ὀπίσω ἕνας λ α κ έ ς μὲ στολὴν κόκκινην χρυσοκέντητην. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἄμαξαν κατῆλθεν ἕνας κύριος ὑψηλὸς μὲ μαλλιὰ κάτασπρα σὰν τὰ δικά μου, καὶ ἕνα κοριτσάκι μὲ μαλλιὰ χρυσᾶ σὰν τὸν ἥλιο. Ἐφοροῦσεν οὐρανὶ φόρεμα πολυτελέστατον μὲ δαντέλες, μὲ περιλαίμια καὶ μὲ βροχιόλια. Ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ κορίτσι μὲ τόσῳ πλούσια φορέματα καὶ τόσῳ πολλὰ στολίδια. Τὸν κύριον τὸν ἔλεγαν «κύριε κόμη!» καὶ τὸ κοριτσάκι «κυρία Βέρθα!». Ἡ κυρία Μίλχ φαίνεται ὅτι τοὺς ἐγνώριζε καί τους ἔκαμεν ἕνα σωρὸ ὑποκλίσεις, καταλόκκινη ἀπὸ εὐχαριστησιν διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῶν ὑψηλῶν ἐκείνων προσώπων. Ἐζήτησαν νὰ προγευματίσουν, ἡ κυρία Μίλχ ἀπήντησε δύο φορὰς «Ἀμέσως! Ἀμέσως!» καὶ καθὼς ἤμουν ἐκεῖ πλησίον μ' ἐφώναξε: «Ἀσπρούλα, ἔλα νὰ διασκεδάσῃς ἐν τῷ μεταξὺ τὴν κυρίαν Βέρθαν μὲ τὰ παιγνίδια σου.»

«Ἤθελα κ' ἐγὼ πολὺ νὰ δείξω τὴν τέχνην μου εἰς τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο κοριτσάκι. Ὁ Ἰωσὴφ ἔφερεν ἀμέσως ἕνα σχοινάκι καὶ ἕνα στεφάνι, καὶ ἤρχισα μὲ ζῆλον. Ὁ κόμης ἐχαμογελοῦσεν, ἡ κυρία Βέρθα ἐξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια, ἐχειροκροτοῦσε καὶ ἔλεγε: «Ἄ, μ' αὐτὴ ἡ Ἀσπρούλα εἶνε περίφημα γυμνασμένη!»

— Βεβαίως, Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Ἰωσὴφ ὑποκλινόμενος. Ἡ Ἀσπρούλα μας εἶνε περίφημα γυμνασμένη. Φαντασθῆτε ὅτι ἤθελαν νά την ἀγοράσουν διὰ νὰ παριστάνῃ εἰς ἓν θέατρον ζῴων γυμνασμένων, καὶ ἐκεῖθὴ δὲν ἠθέλαμεν νά την πωλήσωμεν, ὁ κύριος τοῦ θεάτρου ἐκείνου ἦλθε ἐδῶ μιὰ νυχτιὰ νά την κλέψῃ.

«— Καλέ, τί μου λές! εἶπεν ὁ κό-

μης. Βλέπω ὅτι εἶνε διάσημον πρόσωπον ἡ τετράπους αὐτὴ δεσποινίς!»

«Ἡ Κυρία Μίλχ ἐπέστρεψε μὲ τὸ γάλα. Ἡ κυρία Βέρθα μ' ἐκράτησε πλησίον της, μ' ἐχάϊδευσε πολὺ καὶ μου ἔδωσεν ἀπὸ τὴν φρυγανιάν της. Μ' ἐπαινοῦσε πολὺ εἰς τὸν πατέρα της καὶ ἐκεῖνος ἐχαμογελοῦσε καὶ μ' ἐχάϊδευε. Ὕστερα τοῦ εἶπε κάτι τι κρυφά, τὸ ὁποῖον δὲν ἤκουσα. Ἐφαίνετο ὡς νὰ τῷ ἐζήτει κάποιαν χάριν. Ἐκεῖνος τῆς ἠρνεῖτο, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τάστεῖα. Ἐπὶ τέλους εἶπε τὸ ναὶ καὶ τότε ἐκείνη τὸν ἐνηγκαλίσθη, τὸν ἐφίλησε πολλὲς φορὲς καὶ τὸν ἔλεγε «χρυσό της μπαμπάκα!» Κατόπιν ἐφώναξε: «Κυρία Μίλχ! Κυρία Μίλχ!»

«Ἡ κυρία Μίλχ ἔτρεξεν ἀμέσως.

—«Τί προστάζει ἡ Ἐξοχότης σας;

—«Θέλω νὰ μου πωλήσετε αὐτὴν τὴν γίδαν. Ὁ μπαμπᾶς ἐπείσθη νὰ μοῦ τὴν ἀγοράσῃ».

«Ναί, περίμενε, Ἐξοχωτάτη! ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου. Ἡ κυρία Μίλχ δὲν με δίδει, χρυσῆ νὰ τὴν κάμουν!...

«Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην μου ἔκπληξιν ἡ κυρία Μίλχ ἀπήντησε:

«Τὴν ἀγαπῶ πολὺ αὐτὴ τὴ γιδούλα. Μοῦ ἐπαρουσιάσθησαν εὐκαιρίαι νὰ τὴν πωλήσω καλὰ καὶ ἀρνήθηκα. Ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ δυσαρεστήσω τὴν Ἐξοχότητά σας... ἂν μου δώσετε καλὴ τιμή...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΗΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 99).

Φεύγων ὅμως ὁ Πέτρος, δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ ρίψῃ ἐν βλέμμα πρὸς τὸ δενδρύλλιον. Ὤ, ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν. Πολλοὶ κλῶνες εἶχαν σπάσῃ, πλεῖστα φύλλα εἶχον ἀποσπασθῇ. Καὶ ἡ θέα τοῦ κατεστραμμένου δενδρυλλίου, τὸ ὁποῖον μὲ τόσην ἀστοργίαν ἐσύλησαν, τὸν ἐλύπησε βαθύτατα.

«Ἰδέτε, θεία! ἰδέτε τὶ ὡραῖες πασχαλιές πού σας φέρνουμε! τὰς ἐκόψαμεν γιὰ σᾶς· ὅλο τὸ σπίτι θὰ μοσχοβολήσῃ, ἀνέκραξεν ὁ Ἀντώνιος πρὸς τὴν μητέρα τοῦ Πέτρου, ἡ ὁποία ἐμειδία εἰς τὸ παράθυρον βλέπουσα τὰ παιδία ἐπιστρέφοντα μὲ τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο κάνιστρον.

— Πραγματικῶς, θαυμάσιες πασχαλιές! ἀπήντησεν ἐκείνη. Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε τώρα νὰ καθήσετε νὰ ξεκουρασθῆτε. Ὁ περίπατος θά σας ἔκαμεν ὄρεξιν. Ἐλᾶτε νὰ σας δώσω νὰ φᾶτε κάτι τι. Ὁ Πέτρος ὕστερα ἔχει νὰ μελετήσῃ».

Μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος ἐκάθητο πρὸ τῆς τραπέζης του καὶ ἐμελέτα· ἀλλὰ προφανῶς ὄχι μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Εἶχεν ἀλλοῦ τὸν νοῦν του· καὶ μεταξὺ τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ βιβλίου παρενεβάλλετο ἡ εἰκὼν τῆς δυστυχισμένης πασχαλιᾶς, τὴν ὁποίαν εἶχον καταστρέψῃ...

Εἰς τὰς πέντε ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθῃ πάλιν, διὰ νἀναπνεύσῃ. Τὸ ἄρωμα τῶν πασχαλεῶν ἐπροκάλει τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεώς του καὶ τον ἐβασάνιζε διαρκῶς αὐτὴ ἡ σκέψις: «Τί θὰ 'πῇ ἀρά γε ἡ κυρά-Κώσταινα, ὅταν θὰ ἰδῇ πού της ἐπῆραν τὰ λουλούδια της;»

Ἐπωφελήθη τῆς ἀδείας καὶ διηυθύνθη πάλιν πρὸς τὸν οἰκίσκον τῆς γραίας. Ἦτο ἀκόμη ἔρημος καὶ κλειστός. Ἡ κυρά-Κώσταινα δὲν εἶχεν ἐπιστρέψῃ... Μετ' ὀλίγον ὁ Πέτρος τὴν εἶδε μακράν, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ, ποῦ ἤρχετο μὲ τὴν γίδαν της. Καὶ ἐκρύφθη ἀμέσως ὄπισθεν μιᾶς βάτου πυκνῆς, διὰ νὰ ἰδῇ τί θὰ ἔκαμνεν.

Ἡ γραῖα ἐπροχώρει βραδέως, πλέκουσα, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἐργοχείρου της, ἐν ᾧ ἡ γίδα της ἐπλανᾶτο σκιρτῶσα ἀπὸ θάμνου εἰς θάμνον. Ὅταν ἔφθασε πρὸ τοῦ οἰκίσκου, εἰς τὸ μέρος ὅπου, τὴν πρωΐαν ἀκόμη, ἡ πασχαλέα ἐγείρετο ἀνθισμένη ὑπεράνω τοῦ τοίχου, ἡ γραῖα ἐσήκωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ χαμόγελον, ὡς διὰ νὰ χαιρετίσῃ τὸ ἀγαπητόν της σπιτάκι. Ἀλλά, καθὼς εἶδε τὸ δενδρύλλιον εἰς ἐκείνην τὴν κατάστασιν, τὸ χαμόγελον μετεβλήθη εἰς μορφασμὸν τόσον ἀλγεινῆς ἐκπλήξεως, ὥστε ὁ Πέτρος ἤρχισε νὰ τρέμῃ...

Εὐθὺς κατόκιν ἡ κυρὰ Κώσταινα ὠθησεν ὡς τρελλὴ τὴν θύραν καὶ ἔτρεξε πλησίον τῆς πασχαλέας. Καὶ ὡς διὰ νὰ πεισθῇ ὅτι δὲν ὠνειρεύετο, ἤγγιζε τοὺς κλάδους μὲ τὰς ἰσχνάς της χεῖρας... Ὤ, δὲν ὠνειρεύετο! Ἡ καταστροφὴ ἦτο τελεία· τῆς ἐπῆραν ὅλα της τὰ ἄνθη... Συνέπλεξε τὰς χεῖρας ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ἐν ᾧ τὰ δάκρυα ἔβρεχαν τὰς ρυτιδωμένας παρειάς της, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μεγαλοφώνως:

— Μού της ἐπῆραν! ἔλεγε· Θεέ μου! μοῦ της ἔκλεψαν! πάνε ἡ ὡραῖές μου πασχαλιές! Καὶ αὔριο τί θὰ κάμω; τί θὰ πάγω ἐκεῖ-κάτω; Κακοί! σκληροί ἄνθρωποι, ποῦ ἀφαιρεῖτε ἀπὸ μιὰ δυστυχισμένη τὴ μόνη παρηγοριά πού της ἔμεινε 'ς αὐτὸ τὸν κόσμο! Πάνε ἡ ὡραῖές μου πασχαλιές, πού της ἐπρόσεχα τόσω καὶ της ἐκαμάρονα. Καὶ αὔριο τί λουλούδια θὰ κόψω νὰ τοῦ πάγω;

Ἔκλαιεν ἡ κυρὰ Κώσταινα... καὶ εἰς τὴν κρύπτην του ἔκλαιε καὶ ὁ Πέτρος. Ἡ τρυφερὰ καὶ εὐαίσθητος καρδία του εἶχεν ἐπαναστατήσῃ καὶ τῷ ἤρχετο νὰ τρέξῃ, νὰ ριφθῇ εἰς τὸν λαιμὸν τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης, νὰ της ζητήσῃ συγγνώμην, νὰ τὴν παρηγορήσῃ. Ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα. Ἡ γραῖα τῷ ἐπροξένει τρόμον καὶ ἔφυγε τρέχων, χωρὶς νὰ κυττάξῃ ὀπίσω του.

Ἠθέλησε νὰ τὰ εἴπῃ ὅλα εἰς τὴν μητέρα του· ἀλλ' ἅμα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ ὑπηρέτρια τῷ εἶπεν ὅτι ἡ κυρία εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τῆς ἀδελφῆς της, τῆς μητρὸς τοῦ Ἀντώνη, ἡ ὁποία ἠσθένησεν αἰφνιδίως, καὶ ὅτι θὰ διήρχετο ἐκεῖ τὴν νύκτα. Ὁ Πέτρος λοιπὸν ἐδείπνησε μόνος καὶ εὐθὺς μετὰ τὸ δεῖπνον ἔπεσεν εἰς τὸ κρεββάτι. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ κοιμηθῇ. Ἐμπρός του αἰωνίως ἔβλεπε τὴν γραῖαν καὶ ἤκουε τοὺς μυστηριώδεις λόγους, τοὺς ὁποίους εἶχεν εἴπῃ. Διατί ἀρά γε ἐφαίνετο τόσον λυπημένη καὶ στενοχωρημένη, ποῦ δὲν θὰ εἶχε αὔριον «νὰ τοῦ φέρῃ ἄνθη ἐκεῖ-κάτω»; Τί ἦτο αὐτὸ τὸ ἐκεῖ-κάτω; Τί τα ἤθελε τὰ ἄνθη της; ὄχι βέβαια νὰ τὰ καύσῃ, ἀφ' οὗ ἔκλαιεν! ὁ Ἀντώνης τοῦ εἶπε ψεύματα!..

(Ἕπεται τὸ τέλος)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ζωολογία.

Ὁ *πατήρ.*— Σὲς εἶπε, κόρη μου, ἡ δασκάλισσά σας, τί πρᾶγμα εἶνε ὁ Ἀετός;

Ἡ *Ζαππίς*:—Ὄχι, μπαμπάκα μου· ἀλλὰ ἐγὼ ξεύρω, γιατὶ βλέπω συχνὰ εἰς τοὺς δρόμους ποῦ ἔχουν μερικὰ παιδιά...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φλυάρου Ψιττακοῦ

*

Ἡ *Μαμμὰ (ἡ ὁποία ἤγόρασεν ὃν Λαχεῖον διὰ τὴν μικράν της Νίτσαν).*— Νίτσα, τί θὰ κάμῃς ἂν σου πέσῃ τὸ Λαχεῖον;

Ἡ *Νίτσα.*—Θὰ σκύψω νὰ τὸ πάρω, μαμμά!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

ΟΥΔΕΜΙΑ παραγγελία πρὸς ἀποστολὴν παλαιῶν φύλλων τῆς «Διαπλάσεως» θὰ ἐκτελῆται, ἂν δὲν συνοδεύεται μὲ τὸ ἀντίτιμον. Ἕκαστον φύλλον τῆς Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτὰ 25, τῆς δὲ Β' περιόδου (1894-1897) λεπτὰ 15.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

ΑΔΑΗΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

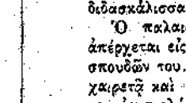

ΚΑΤΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΟΙ ὅλοι οἱ φίλοι μου μὲ τὸ διπλοῦν φυλλάδιον τῆς Δ' Κυριακῆς. Καὶ διὰ νὰ δείξουν τὸν ἐνθουσιασμόν των, ἤρχισαν νὰ μου στέλλουν ἀπὸ τώρα τὰς ἀπαντήσεις των διὰ τὴν Ε' Κυριακήν, εἰς τὴν ὁποίαν φαίνεται ὅτι θὰ λάβουν τόσοι πολλοὶ μέρος, ὅσοι οὐδέποτε ἄλλοτε. Καταχαρούμενος δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖος θὰ γράψῃ τὴν κρίσιν.

«Ὁ ὑπάλληλος ὁ ὁποῖος πωλεῖ εἰς τὸ Γραφεῖόν σου τὰ *Μικρὰ Μυστικά*, — μοῦ γράφει ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου*, ὁ ἀνεξάντλητος,— δὲν εἠμπορεῖ ἀρά γε νὰ ὀνομασθῇ... *Μικρὸς Μυστικοπώλης*, κατὰ τὸ *φυστικοπώλης;* Μόνον ποῦ δὲν ἠξεύρω ἂν παίζῃ μονὰ ἢ ζυγά». Μὰ ποῦ τὰ βρίσκει! ἔ;

Ἑσπερία Αὔρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, ἀγαπητή μου. Κ' ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ νὰ μου γράφῃς, ὅταν ἔχῃς καιρόν.

Εὐχαριστῶ πάρα πολύ, *Αἰχμάλωτος Χελιδών*, διὰ τὰς τόσον ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας.

Ναυτίλε, ἤθελα ἐν τούτοις νὰ μάθω τί ἄλλο σοῦ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ φίλος μου.

Κῦμα τοῦ Δουνάβεως, σὲ συλλυποῦμαι ἀπὸ καρδίας διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς καὶ πολυτίμου πατρός σου. Φίλησέ μου τὴν *Λευκώλενον Ἥραν* καὶ διαβίβασέ της τὰ συλλυπητήριά μου... Πόσον θὰ εὐφραίνεται ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός σας ὅταν θὰ βλέπῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀγαπημένα, φιλόπονα, ἐνάρετα καὶ προκόπτοντα τὰ ὀρφανὰ παιδάκια του...

Τορπιλλητά, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ. Σοῦ ἔστειλα τὰ φυλλάδια ποῦ δὲν εἶχες λάβῃ. Γράφε μου..

Λευκὲ Κύκνε, ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου καὶ σε δέχομαι μετὰ χαρᾶς. Ἂν δὲν εἶσαι ἀκόμη δυνατὸς εἰς τὴν λύσιν τῶν αἰνιγμάτων, νομίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον;

Ἑκατοντάδας πνευματικῶν Ἀσκήσεων καὶ Παιδικῶν Πνευμάτων λαμβάνω καθ' ἑβδομάδα· φίλτατε *Τσὶν-Τσόν*, ἐξ αὐτῶν δὲ ἐκλέγω μόνον ὀλίγα, ὅσα μοῦ χρησιμεύουν. Δύναμαι λοιπὸν νὰ δίδω λόγον διὰ καθέν, τὸ ὁποῖον δὲν δημοσιεύεται, διὰ τοιαύτην ἢ τοιαύτην αἰτίαν; Κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πόσας σελίδας ἀλληλογραφίας θὰ ἤθελα τότε!— Ὅταν σημειώνῃς καὶ τὰς δύο λύσεις, ἀκόμη καλλίτερα.

Ἀστραπή, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον τὸ δέχομαι εὐχαρίστως. Δὲν δέχομαι ψευδώνυμα: α') ὅταν τὰ ἔχουν ἄλλοι, β') ὅταν εἶνε ἐπαναστατικὰ καὶ ἐν γένει τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ θέτουν εἰς κίνδυνον τὰ συμφέροντα τοῦ φύλλου μου καὶ τῶν συνδρομητῶν μου ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Ἀπὸ τὴν χαρὰν του ποῦ ἐβραβεύθη τὸ *Ἀρχιζιζάνιον δὲν ἐκοιμήθη* ὅλην τὴν νύκτα· ἀσούτο δὲ θὰ ἐμάντευε, λέγει, καὶ κάποιος ὁ ὁποῖος μοῦ ἔγραψε κατ' αὐτάς: «Ἀγαπητόν μου καὶ *ἐξυπνότατον Ἀρχιζιζάνιον*.» Δὲν πιστεύω νὰ τὸ λέγῃ μὲ ὅλην σημασίαν, διότι ὅλοι μοῦ λέγουν: ὁ ἐξυπνος ἄνθρωπος εἶνε καὶ φρόνιμος— ἐν ᾧ ἐγὼ εἶμαι ἕνα... *Ἀρχιζιζάνιον!*»—Μάθε ὅμως, φίλτατε, ὅτι πρὸς τὸν *Ἀετὸν τῶν Ὀρέων* δὲν ἐστάλη τετράδιόν σου, διότι δὲν ἐλήφθη τοιοῦτον. Ἐκτὸς ἂν ἐλησμόνησα νὰ τὸ ἐγγράψω εἰς τὸ Βιβλίον μου καὶ περὶ τούτου πλέον ἂς μας διαφωτίσῃ ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων*. Ἔλαβε τετράδιον παρὰ τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*; Δέν το πιστεύω ὅμως, διότι ὁ *Ἀετὸς τῶν Ὀρέων* εἶνε τόσῳ τακτικὸς εἰς τὰς ἀπαντήσεις του!

Φίλτατε *Ν. Γρηγούρα*· πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μου γράψῃς· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ τὸ ψευδώνυμόν σου (ἴδε ἀνωτέρω τὴν πρὸς τὴν *Ἀστραπὴν* ἀπάντησιν)· ὥστε στεῖλέ μου ἄλλο, μὴ *ἀνταρτικόν*.

«Ἡ διδασκάλισσά μας— μοῦ γράφει ἡ *Ἰρουσῆ Ἀστέρι*, — ὅταν γράψωμεν καμμίαν εὐμορφην ἔκθεσιν, μᾶς λέγει: Μὰ αὐτὴ εἶνε ἔξοχος! πρέπει νὰ την στείλετε νὰ την διαβάσῃ καὶ ἡ Διάπλασις!» Ὤ, εὐχαριστῶ πολὺ τὴν καλὴν αὐτὴν διδασκάλισσαν διὰ τὴν τιμὴν ποὺ μου κάμνει!

Ὁ παλαιός μου φίλος *Ἀτρόμητος Ἐδζωνος* ἀπέρχεται εἰς Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν του. Ὤ, μὲ τί ὡραῖα λόγια μὲ ἀποχαιρετῷ καὶ πόσον μὲ συνεκίνησεν ἡ τελευταία του ἐπιστολή!..

Πῶς συνέβη, *Αὔρα τοῦ Φαλήρου*, νὰ μὴν ἔχῃς τὸ 20άλεπτον γραμματόσημον εἰς τὸ Τετράδιόν σου; Μήπως τὸ ἐξέχασες, ἢ μήπως ἐχάθη;

Φιλτάτη *Καλλιρόη Σ. Μήτσα*, ὅλα τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις τὰ ἔχουν ἤδη ἄλλοι φίλοι μου. Ὥστε περιμένω νέα.

Μικρὰ Φωσφοροπώλις, αἱ ἀδελφαί τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστοῦν θερμῶς διὰ τὰ γραμματόσημα· ὅλοι οἱ φίλοι μου μοῦ γράφουν τὰ ἴδια περὶ τῆς ἀνυπομονησίας των διὰ τὴν μικρὰν καθυστέρησιν του τελευταίου διπλοῦ φυλλαδίου. Ἐχάλασαν τὸν κόσμον πού τους ἔλλειψε μίαν ἡμέραν. Οὔτε κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω πόσοι ἦλθαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου νὰ μ' ἐρωτήσουν. Αὐτὸ θὰ 'πῇ ἀγάπη!

Ὦ, τί ὡραία ἡ ἐπιστολή σου, ἀγαπητέ μου *Κεραυνέ!* Τρεῖς μῆνας εἶχες νὰ μου γράψῃς, ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι μὲ ἀπεζημίωσες. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω τώρα νὰ με κάμῃς νὰ περιμένω ἄλλους τρεῖς μῆνας!

Ζηλεύω τὸ ὡραῖον γραφεῖόν, *Ἀτρόμητε Λέον*, ποὺ σου ἠγόρασεν ὁ καλός σου πατέρας καὶ χαίρω πολὺ ποὺ θὰ το στολίσῃς μὲ τοὺς τόμους μου. Δὲν περάζῃ ἂν ἀπέτυχε τὸ ξεσπάθωμά σου· ἄλλοτε θὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ *Ἀθιγγανὶς* θέλει τώρα νὰ την λέγω *Κατραπαχιάν*(!!) ἀφ' οὗ ἄλλως τε ἐν τῷ μεταξὺ ἤλλαξε ψευδώνυμον καὶ ἐλέγετο *Ποιητικὴ Κόρη*. Καὶ ξεύρετε διατί; Διὰ νὰ δώσῃ μίαν *Κατραπαχιὰν* τοῦ *Ἀρχιζιζανίου*, ποὺ ἐβάπτισεν ἕνα του κοτοπούλι *Ἀθιγγανίδα*.

Φιλτάτη *Ἀρετὴ Ταπούρου*, βεβαίως θὰ ἔλαβες τώρα τὸ φυλλάδιον, ἔ;

Εὐχαριστῶ τὴν *Ὁμάδα τῶν Ἐπιλέκτων* διὰ τὰς προσρήσεις, τὰς ὁποίας μοι διεβίβασεν ὁ κ. Παπαμιχαήλ. Γνωρίζω ὅτι εἶνε καλὰ καὶ φρόνιμα παιδιὰ καὶ τ' ἀγαπῶ ὅσον τοὺς ἀξίζει.

Δεκὸν τὸ ψευδώνυμόν σου, *Στεντορεία Φωνή*, μόνον ποὺ τα ἐσυντόμευσα ὀλίγον καὶ ἔγεινεν ὡραιότερον. Θὰ εἴπω εἰς τοὺς φίλους μου ὅτι ἡ νέα των συνάδελφος ἔχει τόσῳ δυνατὴν φωνήν, ὥστε ὅταν ὁμιλῇ ἢ λέγῃ μάθημα «ξεκουφαίνει τοὺς πάντας» κατὰ τὴν φράσιν της· καὶ μάλιστα, ἂν ποτε δὲν ἠμπορέσῃ νὰ μου γράψῃ, θὰ μοῦ τα εἴπῃ προφορικῶς, μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ την ἀκούσω, μολονότι κατοικεῖ τόσῳ μακράν!!

Τρομάρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, φίλε μου. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν νέαν γνωριμίαν καὶ σου ἀνταποδίδω τὴν τόσῳ θερμὴν ἀγάπην.

Φίλτατε *Δεκαπενταετεῖ Ἡλιάρχε*, ἔφερες εἰς τὸ Γραφεῖόν μου τρία τετράδια ἄνευ γραμματοσήμου καὶ σε εἰδοποιῶ. Ἔμαθα ὅτι ἐκτύπησες εἰς τὸ Γυμναστήριον καὶ ἔκαμες ἓν σημάδι εἰς τὸ μέτωπον. Σοῦ ἐπέρασε;

Ἂν ἐπιθυμῇς, *Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά*, νἀνταλλάξῃς καὶ μὲ ἄλλους Μικρὰ Μυστικά, γράψε μου πάλιν τὰ ψευδώνυμα, διότι φαίνεται ὅτι κάποια ἐπιστολή σου δὲν ἐλήφθη. Τὸ εἶπα εἰς τὸν Ἀνανίαν.

Πυθία, λάβε τὰς καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου. Πῶ, πῶ, τί ἀμπρεπὴς ἡ διαγωγὴ τοῦ *ντιστεγκὲ* ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ ἐξαιρεθῇ ἀπὸ τὸν στρατόν, χωρὶς βέβαια νὰ ἔχῃ κανένα λόγον. Εἶνε ἀνάξιος νὰ λέγεται Ἕλλην.

Ὁ νέος Διαγωνισμὸς τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων, *Ἄψε Σβύσε*, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 3 Μαΐου.

Βραχυτατομένη Κουκουβάγια, τί ἀστεῖον τὸ νέον σοῦ ψευδώνυμον! Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου.

Καραβόγατε, ὅταν μία μεταμόρφωσις εἶνε κανονική, θεωρεῖται ὡς ὀρθὴ λύσις, ἔστω καὶ ἂν δὲν συμφωνῇ μὲ τὴν δημοσιευομένην. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶνε πολὺ σπάνιον νὰ εὑρεθῇ μεταμόρφωσις μὲ διπλῆν λύσιν.

Τί τρυφερὰ ἡ ἐνθύμησις τῆς *Θελπούσης!* Προχθὲς ἦτο μὲ τὰ ἀδέλφια της εἰς ἕνα ὡραῖον κῆπον. «Ἐσύναξα— μοῦ γράφει, — τὰ λεπτότερα καὶ ὡραιότερα ἄνθη καὶ ἔκαμα μίαν ὡραίαν ἀνθοδέσμην διὰ σέ, ἀγαπητή μου, ποῦ πάντοτε σὲ φέρω εἰς τὸν νοῦν μου, καὶ την ἔκτιγα εἰς τὸ σπίτι λέγουσα: Αὐτὴ εἶνε διὰ τὴν ἀγαπητήν μου φίλην τὴν Διάπλασιν.—Ἀλλὰ πῶς νὰ σοῦ την στείλω; Τὴν ἔθεσα εἰς ἓν δοχεῖον καὶ ἐπειδὴ τὴν περιποιοῦμαι, ἀκόμη μοσχολᾷ καὶ ἀνθεῖ.» Ὦ! εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ μοῦ την ἔστειλες ἀγαπητή μου!

Φιλελεύθερε Ἕλλην, δεχτὸν καὶ ἀναμένω.

Βασίλισσα Κλεοπάτρα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα· εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ γνωσθέντος. Κ' ἐγὼ ἐκτιμῶ πολὺ τὸν πατέρα σου, ἀφ' οὗ ἐκτιμᾷ τὸν κ. Φαίδωνα, διότι φαίνεται ὅτι εἶνε καλὸς πατὴρ καὶ *δοκιμάζει* τὴν διανοητικὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν προσφέρει εἰς τὰ τέκνα του.

Ἡ προηγουμένη σου ἐπιστολή, φίλτατε *Ἀπήδαλε*, φαίνεται ὅτι δὲν ἐλήφθη. Μόνον εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 15 Μαρτίου δὲν ἐδημοσιεύθη συνέχεια τῆς «Ἀσπρούλας» ἔλλειψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: Ἡ *Ἑσπερία Αὔρα* μὲ τὸν *Κοραῆν* — ἡ *Λευκὴ Ἄρκτος* μὲ τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* — ὁ *Φλύαρος Ψιττακὸς* μὲ τὴν *Πομπεκὴν Φλογέραν*, *Λιονιαμένον Τυμφρηστὸν* καὶ *Μαργαρίταν* — ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* μὲ τὸν *Μπάρμπα μου τὸν Ψεύτη*, *Τρεχαγυρευόπουλον* καὶ *Ὀττίλιαν Λινθερμάτερ* — ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* μὲ τὴν *Ἀττικὴν Ἡμέραν* καὶ *Ἑλληνικὴν Καρδίαν* (ἐμμέτρως εἰ δυνατόν) — ἡ *Κατραπαχιὰ* μὲ τὸν *Ἥρωα Γαριβάλδην* καὶ τὴν *Ἀττικὴν Μέλισσαν* — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Ἀστρουλάκι τῆς Λέσβου*, *Ἀηδόνα τῆς Λέσβου* καὶ *Οὐρανὸν τῆς Μιτυλήνης* — ἡ *Πυθία* μὲ τὸν *Καρχαρίαν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Κασσιόπεια* μὲ τὴν *Λευκὴν Χίονα*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας* (εἰς αὐτὸν ἂς στεῖλῃ πρώτη, διότι ἐπρότεινε ἀνταλλαγὴν μὲ δίλους) καὶ *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ὁ *Μόζαρτ* μὲ τὸν *Κορυθαίολον Ἕκτορα* καὶ τὸν *Πειρασμένον Λύκον* — ὁ *Φλύαρος Ψιττακὸς* μὲ τὸν *Παγωμένον Ὠκεανόν*, *Κρυσῆν Ἀκτῖνα*, (ἂν θέλῃ, μὲ τὸνομά της)· *Ταχυδρόμον Περιστεράν*, *Εὐτυχῆ Θνητὴν* καὶ *Αὔραν τοῦ Φαλήρου* (ἂν θέλῃ, μὲ τὸνομά της) — ὁ *Γαλαξίας* μὲ τὴν *Λευκὴν Χίονα*, *Χαλασμὸν Κόσμου* καὶ *Μαρίδαν τοῦ Φαλήρου* — ἡ *Θέλπουσα* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Τζὶ-Τζὶ-Μπούμ-Μπούμ* — ὁ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* μὲ τὸν *Συντεφώδη Οὐρανὸν* καὶ τὴν *Ἀνθισμένην Ἀγριάν*.

Οἱ δεχόμενοι τὴν ἀνταλλαγὴν ὀφείλουν νὰ στείλουν πρῶτοι τὸ τετράδιόν των, κατὰ τὸν Κανονισμὸν (ἴδε φυλλ. 6).

Εἰδοποιῶ τοὺς δυστροποῦντας νἀνταποδώσουν τὰ τετράδια τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν καὶ ἔλαβαν, ὅτι θὰ καταγγείλω τὴν ἀπρέπειαν καὶ θὰ τους ἐκθέσω, δημοσιεύουσα ὄχι μόνον τὰ ψευδώνυμά των ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματά των.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαι.— Ἡ *Λευκὴ Ἄρκτος* ἐρωτᾷ τὴν *Δάφνην* διατί δὲν της ἀπεκάλυψε μέχρι τοῦδε τὸνομά της, ὡς τη ὑπεσχέθη; — Ὁ *Φιλάδελφος* ἀσπάζεται τὸν *Λέοντα τῆς Νεμέας*· ἡ *Αἰχμάλωτος Χελιδὼν* τὸν *Νασταρδὶν Χόντζαρ*· ὁ *Τσὶν-Τσὸν* τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, τὸ ὁποῖον καὶ συγχαίρει διὰ τὸ βραβεῖον· ἡ *Ἀστραπὴ* τὴν *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*· ὁ *Φλύαρος Ψιττακὸς* τὸν *Παγωμένον Ὠκεανόν*· ὁ *Κροκόδειλος τοῦ Νείλου* τὴν *Τσουκνίδαν*· ὁ *Ὀλύμπιος Ζεὺς* τὸ *Ἀρχιζιζάνιον*, τὸ ὁποῖον καὶ συγχαίρει. — Ἡ *Μαργαρίτα* ζητεῖ συγγνώμην παρ' ὅσων τῆς ἐζήτησαν ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, διότι ἕνεκα τῶν μαθημάτων της δὲν εὐκαίρησε ἀκόμη νὰ στεῖλῃ τὰ τετράδιά της· θὰ τα στεῖλῃ ὅμως ἐξάπαντος. Παραπονεῖται δὲ κατὰ τοῦ *Φώκου Αἰακίδου*, παρὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τετράδιον, μολονότι τῷ ἔστειλε τὸ τῆς πρὸ μηνὸς καὶ πλέον. — Ἡ *Αὔρα τοῦ Φαλήρου* συγχαίρει τὸ *Ἀρχιζιζάνιον* καὶ νὰ τῷ εἴπω νὰ στεῖλῃ χωρὶς ἄλλο τὴν φωτογραφίαν του, διότι πολὺ θέλει νὰ ἰδῇ ἂν τὸ *πρόσωπόν* του δείχνῃ ὅτι εἶνε *Ἀρχιζιζάνιον*· — ὁ *Ὕμνος τῆς Ἐλευθερίας* πληροφορεῖ τὴν *Πολυξένην Δεσύλλα* ὅτι ὁ πατήρ του καὶ ὄχι ἡ μήτηρ του καλεῖται *Ζώς*. Ἀλλὰ διατί δὲν τῷ ἔστειλε Μ. Μυστικά, ἀφ' οὗ εἶνε καὶ συγγενεῖς; — Ἡ *Μικρὰ Φωσφοροπώλις* ἀσπάζεται τὴν *Μικρὰν Μάγισσαν* ὁ *Κεραυνὸς* τὸν *Ἐλπιδοφόρον*· ὁ *Ἀτρόμητος Λέων* τὴν *Λευκὴν Χίονα*. — Τὸ *Ἀρχιζ

Ἡ *Πυθία* προσφέρει τὰς προσρήσεις της πρὸς τὸν *Συννεφώδη Οὐρανόν*. — Ἡ *Κασσιόπεια* ἀσπάζεται τὸν *Γαλαξίαν*. — Τὸ *Ἄψε Σβύσε* δὲν δύναται νὰ φανερώσῃ τὸνομά του εἰς τὴν *Ναυτοπούλαν*, διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ νὰ λάβῃ ψευδώνυμον· ἀσπάζεται δὲ τὴν *Λευκὴν Δορκάδα*. — Ἡ *Μικρὰ Μάγισσα* παραπονεῖται ποῦ δὲν ἔλαβεν ἀκόμη τὸ τετράδιον τοῦ *Πατατράκ*· ἴσως, λέγει, θέλει νὰ το γεμίσῃ μὲ πάρα πολὺ σοφὰς ἀπαντήσεις καὶ δι' αὐτὸ βραδύνει. — Ὁ *Καραβόγατος* ἀσπάζεται τὴν *Τοξότιδα Ἄρτεμιν*, ὁ *Γαλαξίας* τὴν *Κασσιόπειαν*, ἡ *Θέλπουσα* τὴν *Κυανόλευκον Σημαίαν* (ἡς ζητεῖ τὸ ὄνομα), ἡ *Βασίλισσα Κλεοπάτρα* τὴν *Ὡραίαν Δορκάδα* καὶ ὁ *Καρχαρίας τοῦ Αἰγαίου* τὴν *Μικρὰν Φωσφοροπώλιδα*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὺ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Μάντιν Κάλχαντα, Κοσκλίσσαν, Ὀλύμπιον Δία, Ἀθηναΐδα, Χωρικὴν τῆς Ρουμανίας* (ἡ ὁποία εἶνε μαγευμένη ἀπὸ τὰ μυθιστορήματά μου), *Αἰκατερίνην Χρυσάνθου, Φωτεινὸν Οὐρανόν, Ναυτοπούλαν* (νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα κάτι μοῦ λείπει)· *Γαληνιαίαν Θάλασσαν* (ἄς μου στείλῃ τὴν ἱστορίαν ποῦ μεταφράζει, νὰ την ἰδῶ)· *Ἀγραφιώτην* καὶ *Ἀγραφιώτισσαν* (δεκτά, νὰ μου γράψετε)· *Ἑλληνικὴν Θάλασσαν* (φαντάζομαι!) *Πειρασμένον Λύκον* (τὰ ἀποτελέσματα τοῦ Διαγων. τῆς Καλλιγραφίας μετὰ ἓν ἢ δύο φύλλα)· *Νέλσωνα, Αἰχμάλωτον Χελιδόνα, Πασχαλιάν, Θοκυδίδην τὸν Ἱστορικὸν* (μὰ δὲν του ἔγραψα ὅτι τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον τὸ εἶχεν ἄλλος;) *Πολίχνην τοῦ Πηλίου, Ἠχὼ* (ὅσῳ δι' ἕνα φάκελλον, δὲν πειράζει!) *Πέτραν Σκαρδάλου, Σόφον Πιτταπὸν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Μαρτίου θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 29 Ἀπριλίου

162. Λεξίγριφος.

Ἀσίας χώραν θὰ φανερώσῃς,
ζῷον μὲ ἄνθη ἐὰν ἑνώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγεμένου Βασιλόπουλου

163. Μεταγραμματισμός.

Βάλε σῖγμα, βγάλε ρῶ—καὶ θὰ δῇς εἰς τὸ φτερό. πῶς τὸ τρέξιμο θ'ἀφίσῃ—καὶ τραγοῦδι θὲ νὰ ἀρχίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λιυκωλένου Ἥρας

164. Αἴνιγμα.

Ἱππεύω ἵππον ἡμέρον, πλὴν ἔφιππος δὲν εἶμαι, ἐν τῷ ἡλίῳ κάθημαι καὶ ἐν τῷ Ἅδῃ κεῖμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τσιν-Τσάν

165. Μωσαϊκόν.

Τὰ κύματα, ἡ θάλασσα, ἡ λύπη καὶ οἱ κύνες, αἱ μέριμναι, οἱ κεραυνοί, οἱ πόνοι καὶ αἱ ἶνες ἐνέχουν τὰ συστατικὰ ποὺ πρέπει νὰ ζητήσῃς, νήσου τινὸς τὸ ὄνομα διὰ νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τσούχτρας

166. Δέλτα.

Νὰ ντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε ἐν τῇ ἀριστερᾷ πλευρᾷ νὰ ναγνωσκεται τὸνομα νήσου, ἐν τῇ δεξιᾷ φωτοβόλου σώματος καὶ ὁριζοντίως πόλεως τῆς Ἀσίας.

```
  +
 + +
+   +
 + +
  +
+ + + + +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου

167. Γωνία.

```
  Δ + + + +  = Φυτὸν
 + Α + + +   = Νῆσος
+ + Σ + + +  = Ἔνδυμα
 + Θ + + +   = Πτηνὸν
  Σ + + + +  = Ἀρχαία πόλις.
```

Ἐστάλη ὑπὸ Ρωβύρου τοῦ Κατακτητοῦ

168-171. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐξ ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

καρπός, Μόσχα, ἐντός, σατράπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέλσωνος.

172. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ἥρωος.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Χώρα τῆς Τουρκίας. 3, Νῆσος. 4, Ἀρχαία Βασιλόπαις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δό-λά-σέλ-μι

173. Ἀπροσδόκητον.

Διατὶ πηγαίνομεν εἰς τὸ σχολεῖον;

Ἐστάλη τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους

174. Ἀλλεποσύμφωνον.

εες-θυ-σαι-βι-αωεια-η-εοεια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρματος τοῦ Ἠλίου

175. Γρῖφος

τί, τί χ σῶ—+δρῶ μύτη σῦς $\frac{\text{τὴν}}{\text{πλᾶστν}}$

Ἐστάλη ὑπὸ Δόν τοῦ Κιχώτου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 8 Φεβρουαρίου 1897.

60. Ἐπίκτητος (ἐπί-κ-Τῖτος).—**61.** Ἴδις, Ἶρις.— **62.** Τὸ ποτῆρι καὶ τὸ μαῦρο κρασί. — **63.** ΑΥΛΟΣ ΡΗΝΟΣ ΖΗΛΩΝ ΒΙΛΟΣ ΜΙΛΩΝ **64.** 825 καὶ 275. — **65-67.** 1, Αἴγινα, 2, Ἀνάφη. 3, Ἰθάκη. — **68-72.** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος σ σχηματίζονται αἱ ἑξῆς λέξεις: ἄσπρος, σκιά, σατράπης, στενός, τραχύς. — **73.** ΓΑΛΑΤΙΑ. (1, ΓΑΙος. 2, ΔΑχώρα. 3, ΤΙβερις. 4, Ἀαρών). — **74.** Ὑπὲρ τὴν γῆν κα ὑπὸ τὴν γῆν κενὸν ὑπάρχει.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ.χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἑπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: **4**ος, **5**ος, **6**ος, **7**ος, **9**ος, **11**ος, **15**ος, **16**ος, **17**ος, **18**ος, **19**ος, **20**ος, **21**ος, **22**ος, **23**ος, **24**ος, *πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος*.

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἑπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως: **1**ος, **3**ος, **8**ος, **12**ος, **13**ος, **14**ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ **10**ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηντλήθη ἤδη ὁ **2**ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε τρεῖς τόμοι τῆς Β' περιόδου, ἤτοι: Ὁ τόμος τοῦ 1894, ὁ τοῦ 1895 καὶ ὁ τοῦ 1896, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἄδετος φρ. 7. — Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀνὰ δύο εὑρίσκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειουμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἑκάστης δυάδος τόμων.

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται ὅι' ἐπιστολῆς συστημένης πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως» Ὁδὸς Αἰόλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους (ὧν ἕκαστος εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων, ἀποτελῶν αὐτοτελὲς βιβλίον) ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς αὐτῶν ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς διδακτικὰ καὶ ἐπαγωγότατα ἠθικὰ μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ Τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ.—Ὁ Βρόχος τῶν Γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ.— Ὁ Μικρὸς Ἥρως, ἐν τῷ 10ῳ —Ἡ Κόρη τοῦ Γερεθωμᾶ, ἐν τῷ 11ῳ — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ— Τὸ Κερβάνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ.—Αἱ Δεκεῖς Δεκοκοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. —Ὁ Πλοίαρχος ἐν τῷ 17 καὶ 18ῳ.—Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20.— Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ.—Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι, ἐν τῷ 21ῳ—Ὁ Μικρὸς Λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ.—Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρωβινσῶνος, ἐν τῷ 23,24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἐν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Ἡ Πριγκήπισσα Ροζάλβα.—β'.) Τὰ Παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππάρ. —γ'.) Ὁ Μικρὸς Κόμης.
Ἐν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Ἐν Οἰκογενείᾳ — β'.) Οἱ Τέσσαρες ἀδελφοί.— γ'.) Μαύρη καὶ Ἄστρα.
Ἐν τῷ 3ῳ τόμῳ, (1896): — α'.) Καῖσαρ Κασκαμπέλ, ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν.—Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης.